

BÉKEHÍRNÖK

„A jövő a béke emberé”

XXIII. (LXXIII.) 36. SZÁM

A MAGYARORSZÁGI BAPTISTA EGYHÁZ LAPJA

1979. SZEPTEMBER 9.

Megtisztelő megbízatás

Isten a teremtet világban azzal hozott rendet, hogy megparancsolta: „*Legyen világosság!*” A világosság tartja fenn a rendet a külső, természeti világban és Isten világossága tartja fenn a rendet, az életet, a lélek, a szív csodálatos világában is. Ezért hangzik állandóan parancsszava: „*Legyen világosság!*”

Szava így is szól: „*Fényljk a ti világosságtok!*” Ez azt jelenti, hogy tanítványait szövetségül és lámpahordókkul rendelte a világ sötétségében. Az a célja velünk, hogy világíthasson általunk, mert igen sötét az éjszaka. Nem kíván tőlünk erőnkfeletti feladatot. Annyit mindenképpen megtehetünk, mint a szentjánosbogárka, amely széthinti parányi fényét a fűszálon. Sok ilyen lámpácska világít a fűszálon a hazafelé vezető úton... Vajon fénylik-e a mi világosságunk úgy, hogy a sötétség világossággá váljék? Világít-e életünk a nagy, sötét éjszakában? Világosság vagyunk-e otthonunkban, családuknban, szüleink, gyermekeink előtt? Munkahelyünkön, a gyülekezeti közösségben, úton és mindenütt? Nem tettük-e véka alá a bennünk felgyúlt világosságot? Emlékezzünk az ígére: „*Fényljk világosságtok az emberek előtt!*”

Hatalmas egyéniség volt Bemertó János. Az evangélium azonban nem ezt hangsúlyozza, hanem azt, hogy Istentől küldött tanúbizonyosság volt. Úgy tűnik, mintha a neve előtt a mennyi s neve után a földi jellemvonását adná az evangélista. „*Volt egy Istentől küldött ember, kinek neve János, ez jött tanúbizonyosságul...*” Ján 1:1—7.

Ez a kis összetett mondat valóságos életrajz. Vagy sírfelirat. Boldog volnék, ha méltán lehetne a síromra írni: „Itt nyugszik test szerint egy Istentől küldött ember, kinek neve X. Y., ez jött tanúbizonyosságul...”

Bemertó János alászállásában Krisztus kereszthalálának bejelentését látom. Aki meghal, nincsen fölötte hatalma se embernek, se sátánnak. Aki halálra adja a saját dicsőségét, csak az támadhat fel Isten dicsőségére. Az ember nem képes adni, ha előzőleg nem kapott. Bemertó János azért volt képes halálra adni saját dicsőségét, mert megajándékozott ember volt. Isten olyan ajándékot adott neki, mely még földi életénél is drágább volt. Megbízásának híven eleget tett s elnyerte az Úr elismerését (Mt 11:11/a).

Isten gyermekei nem a láthatókra néznek, hanem a láthatatlanokra. Nem a földi kincsek kápráztatják el, hanem a lelki kincsekben örvendeznek. S ezen felül jól tudják, hogy egy a szükséges: Krisztus. Hogy Isten a legdrágább Kincs felett ráadásul mit lát jónak ránk ruházni, azt is Ő tudja legjobban. Az bizonyos, hogy aki szívében hordozza az Úr félelmét, nem izgatják olyan értékek, amelyek ugyan a világban nagy szerepet játszanak, de — mulandók. A hívő jól tudja, hogy az embernek az sem használ, ha az egész világot megnyeri is, de lelkében kárt vall. A hívő ember birtokába is kerülhet arany, ezüst, kincs és gazdagság veheti körül, de annak tudatában él és cselekszik, hogy minden kincs az Úré — éppen úgy, mint a magunk élete is. S amint rendeltetésünk az, hogy az Úr dicsőségét és megváltó céljait szolgáljuk, ugyan e cél szolgálatába állítjuk javainkat is.

Mindenkire van valami bízva, akár idős, akár ifjú, vagy gyermek. Van, akire rábízta az ő nyájának legeltetését, a betegek látogatását, vagy a földi javai-
val való sáfárságot. Talán rád bízta az evangélium hirdetését, vagy igájának és keresztségének hordozását... *Ne vond ki magadat a megbízatás alól! Ami rád van bízva, abban légy hű sáfár!*

Testvér! Felelősségünk nagy, vigyázzunk és imádkozzunk! Őrizzük meg és gyümölcsöztessük, amit ránk bízott az Úr, hogy senki el ne vegye a mi koronánkat!

Cserhalmi Imre

Tanévkezdés az iskolákban

Hazánkban az újabb statisztikai adatok szerint közel kétfélmillió ember tanul. Így hát az ország lakosságának 1/5-ét közvetlenül, s közel a felét közvetve érinti a szeptemberi tanévkezdés. Ezek közé tartozunk mi is, akiknek gyermekei vagy unokái kezdik vagy éppen folytatják tanulmányaikat.

Ezért tölt el örömmel a hír, ha hallunk új, modern iskolák átadásáról, régi-
giek korszerűsítéséről, oktatási reformokról, a pedagógusok anyagiakban is érzelhetők nagyobb erkölcsi megbecsüléséről. Mindez közügy, egész társadalmunk ügye, s legtermészetesebb, hogy így a miénk is.

Allamháztartásunk jövedelmének magas hányadát forrítja évi kiadásai közt oktatási intézményeink fenntartására. Hálásak vagyunk ezért az áldozatért, amelyet kormányunk magára vállalt, hogy az ingyenes tanítás folytán a tudás bőségkosarához mindenki hozzáférjen. Hogy ez ma mit jelent, igazán csak az idősebb nemzedék érzelki, melyből sokan — anyagiak híján — csak az élet iskoláját járhattál végig.

Ez az áldozat ugyanakkor kötelez is bennünket. Gyermekeinket arra, hogy vegyék nagyon komolyan a tanulás lehetőségét, s tehetségük teljes latbavetésével lássanak hozzá: a komoly munkához.

Minket, szülőket pedig arra, hogy álljunk melljük segítőkészen otthonainkban, de a szülői munkaközösségek és a pedagógusok igényeinek teljesítésében is.

Hálásak vagyunk azért is, hogy gyermekeink értelemmel megáldottak. Hogy ma többet tudnak, mint mi annak idején. Örülünk, hogy taníthatjuk, nevelhetjük s boldognak láthatjuk őket. Elhetnek a tanulás, ismeretbővítés jogaival, amelyeket az ENSZ Emberi Jogok deklarációjának 26. cikkelye minden e földre született ember számára igyekszik biztosítani. Lehetetlen meg nem emlékezni ugyanakkor arról, a sajnálatos tényről, hogy ennek ellenére a világ 2/3-a nem tud írni-olvasni. Alig tudjuk felmérni, milyen nagy ajándéknak lehetünk birtokosai, amikor hazánkban a kötelező oktatás lassan nemcsak a 8 általános, hanem a középiskolára is kiterjed.

Az induló új tanévben szeretettel gondolunk a tanulóifjúságra, s kívánjuk, legyen örömük az ismeretszerzésben. Ez nem lehetetlen. A jól végzett munkának teljes értékű öröme van. Dr. Szentgyörgyi Albert professzor mondja, hogy ha a tanulás nemcsak lexikális tudáshalmaz, akkor az „a lelket és az agyat kielégítő izgalmas kaland...”

Ember akarj lenni gyermekeid szemében!

Olvastuk

A NEGYEDIK PARANC SOLAT TÍZPARANC SA

1. A gyermek nevelése vagy elrontása azon a napon kezdődik, amikor az édesanya először adja oda neki a táplálékot s amikor az apa, a nagymama, a nagypapa és a testvérek, rokonok először veszik ölebe.

2. A gyermekkel beszélj, viselkedjél, bánjál kedvesen, tréfálkozzál vele, de természetes módon, nyájas, szelíd komolysággal. A gügyögés, nyafogás, selypítés, a természetellenes és rajongó jelzők, az imádat kitörései, a nyalás-falás már a pályásgyerekek szívében megáshatják a szülői tekintély sírját. A gyermeki tisztelatlanság, követelődzés szülőanyja legtöbbször a kényeztetés.

3. Légy józanul következetes! Az a szülő, aki jókedvében pazarló, mindent elnéző, rossz hangulatában goromba, rideg — lázadóvá teszi gyermekét, megutáltathatja és meggyűlöltetheti magát vele.

4. Mindig a lényegre keress a nevelésben és soha a külsőségeket! Gyermekek mindig tudja meg és érezze, hogy gondolkodásodnak és cselekedeteidnek ez az egyik arany szabálya!

5. Soha ne csapd be a gyereket! Csak olyasmir ígérj, amit meg tudsz tenni! S ha úgy adódik, hogy még sem tudod teljesíteni, lássa meg rajtad, hogy őszintén sajnálod és bánkódsz miatta!

6. Ember akarj lenni gyermekeid szemében és ne istenség. Amilyen korán csak lehet, oszd meg velük örömeidet és bánataidat! Ne félj nekik elpanaszolni sikertelenségeidet és tévedéseidet sem — természetesen kellő tapintattal, úgy, hogy az fokozza a részvétet és az együttérzést bennük irántad! Persze ez nem járulhat szüntelen kesergéssé és nem lehet indoka, hogy mindig, minden apró örömet megtagadj tőlük. Cselekedetekkel kell megmutatnod, hogy gondjaidban is keresed örömeiket.

7. Lehetőleg mindent magyarázz meg gyermekeidnek, de röviden és sohase vitatkozzál velük! Ehhez az szükséges, hogy tisztezz annyi gondolkodással mon-

Kívánjuk, hogy erre a feledhetetlen, élményekkel gazdagító kalandra induljanak el gyermekeink. Tanítóik pedig legyenek elég ötletesek az érdeklődés felkeltésére, az önálló gondolkodás fejlesztésére, s a belső összefüggések meglátására. Legyen elég türelmük ne csak az oktatásra, hanem a nevelésre is! Ne csak lexikális ismeretbővítés történjék gyermekeink fejében, hanem legyenek majd igazán „emberek” a teremtet világ jelenségeinek valamint a fizikai és társadalmi valóságok megismerése közben! Legyenek ne csak okosak, bölcsék, hanem humánusak s jók is. Valakitől olvastam, hogy „okos emberek nélkül nem halad előre a világ, de jó emberek nélkül elpusztul...”

Tudatában vagyunk annak, hogy mennyi tisztelettel tartozunk a közel százezer főt számláló pedagógus, tanár, professzor, több mint 6000 oktatási intézetben folytatott oktató, nevelő munkájáért, gyermekeink második otthonáért. Jó munkájukhoz sok erőt és türelmet kívánva köszöntjük őket. Gyermekeinket pedig azzal a jó reménységgel indítjuk útnak az iskola kitárt kapuja felé, hogy közös fáradozásunk és értük mondott imádságainkra válaszként a társadalom számára hasznos emberként várhatjuk majd őket vissza.

Mészáros Kálmán

danivalódról, mint amennyi szóval közlöd velük azt. A buta locsogás ingerli a gyereket vitatkozásra, a szellemes, csattanós válasz, természetesen, ha jóindulatú — megnyugtatta őt.

8. Óvd a gyermekedet a testi és lelki veszélyektől, de mindig add meg neki azt a korának megfelelő szabadságot, amely szükséges, hogy életrevaló, talpraesett emberré fejlődjék! Ha valamitől tiltod, ne azt érezze, hogy útjában állsz, hanem azt, hogy félted őt! Tilalmaidnak tehát add meg a szükséges komoly indokolást!

9. A legkomolyabb szülőnek is lehet rossz természetű és viselkedésű gyermeke. Ezt a lehetőséget még a legtokeletesebb nevelési elmélettel és gyakorlattal sem lehet kikapcsolni. Sőt minden gyermek életében vannak korszakok, amikor dacol, felesel, fennhéjázó lesz, másokkal goromba, ugyanakkor érzékeny és minden szóért felhúzza az orrát. Az ilyen esetben csak vegyük elő nyugodtan a szülői erélyt! Mindig annyit belőle, amennyi szükséges.

10. Soha, egy apa és egy anya se feledkezzék meg azonban arról, hogy még a legtökéletesebb szülői egyéniség, a legtetszetősebb nevelési elv, a legkicsiszoltabb nevelői gyakorlat sem tudják egyedül alátámasztani és fenntartani a gyermeki lélekben a negyedik parancsolatot, a szülők tisztelétét. Meg kell tanítani a gyermeket, hogy tisztelje és megtartsa a többi kilenc parancsolatot is. — (Új Ember)

Nemrég tipeg...

Nemrég tipeg e csöpp emberpalánta, hisz alig ért meg hat telet, nyarat, azt mondja, óvodás már nem marad, s most megy büszkén először iskolába!

Kis hátán hőköl nagy iskolatáska, de mégse görnyed ő e súly alatt, örömpesve fürgén elszalad, s tulajdonképpen ő a táská lába.

Utána nézek, százszor is megáldva: csak hadd vigye tudásszomja, szárnya! Mert így lehet csak valaki belőle!

Tanulni, tudni bármennyit szabad. Mit megtanul, nem vétetik el tőle, s hadd gyűjtse azt is majd, mi megmarad...!

Balog Miklós

Mátyás apostollá választása

ApCs 1:15—26

Az Úr Jézus Krisztus szolgálatának megkezdésekor 12 apostolt választott önmagának. Így látta jónak, hisz ugyanannyi volt Izrael nemzetségeinek a száma is. Arról is bizonyosak lehetünk, hogy tervében mind a tizenkettő benne volt. Tudta, hogy mit fog egyre-egyre rábizni, mi az a szolgálat, amely személy szerint vár rájuk. Judást az Úr nem árulásra, hanem kiváltságos szolgálatra hívta el. Ez a megtévedt ember saját elhatározásából mégis inkább az első választotta. Így alkalmatlanná tette magát a feladatára, sőt a végső romlás lejtőjére került. Jézus ügyén azonban nem támadhat törés, a munkának tovább kell mennie. ezért választ most új szolgát a megüresedett posztra.

Mi is mindnyáján beletartozunk Jézus tervébe. Nem céltalanul, hanem meghatározott szándékkal indított el Jézus, amikor mellette döntöttünk. Ha úgy fordul az életünk, hogy bűnök, tisztátalanságok kapnának helyt nálunk, már nem végezhetjük a nekünk kiszabottakat, de elég, ha valaki mulandó dolgokkal tölti ki az idejét, emészti el az erejét, ugyanez a szomorú következmény. A tétlen hívő ember élete ugyanúgy kárbavesztett Krisztus ügye számára, mint Judás élete. Sokan észre sem veszik, hogy a Lélek már nem számol velük, s hogy tennivalóik-

ra mást indít el, akit talán nem is ismernek. Az Isten Igéje azért figyelmeztet nyomatékosan, hogy nagyon kell vigyáznunk szolgálatunkra.

Végül sorsvetés döntötte el, hogy Mátyás vagy József legyen a tizenkettő. Ezen az úton megadták a lehetőséget a Léleknek, hogy eldöntse, ki alkalmasabb kettőjük közül. Emberi vélemények, döntések mutakozhatnak jónak, de teljesen csak a Lélek vezetése vihet bennünket jó célhoz.

Feltétlenül szükséges, hogy még egy dologra odafigyeljünk! Mátyás új helyét az Ige nevezi apostolságnak, püspökségnek is, de a valódi tartalmát mégis az a szó hordozza, amit a 17. versben olvashatunk. Mátyás szolgálatot kapott. Az Úr Jézus nem azért jött közenk, hogy pozíciót töltsön be vagy hogy tisztséget viseljen, hanem, hogy szolgáljon. Mindaz, aki igazán követni akarja Őt, szolgálnia kell az embereket. Ne törekedjete elismerésre, sőt ne is fogadjátok el azt! Ha valaki szép szolgálatotokért gratulálna, hátrítsátok el s mondjátok, hogy az Urat illeti a dicséret! Megéri, mert majd Krisztus bőséges jutalmat ad a mennyben. Ez várt Mátyásra is, s minden hűséges szolgára.

Urunk minden szív ismerője, te jöjld ki, akit kiválasztottál magadnak! (ApCs 1:24)

Fortin László

VASÁRNPAP DÉLUTÁN

Gájusz és Diotrefész

3 János 1—15

JÁNOS HARMADIK LEVELÉRŐL szinte alig tudunk valamit, azon túl, amit magából a szövegből megtudhatunk. Nem lehet biztosan eldönteni, hogy ki a szerző, hisz egyszerűen presbiternek mondja magát. Nem tudjuk, hogy melyik gyülekezetben élt Gájusz, nem tudjuk, hogy mikor íródott a levél. Mindez azonban nem jelenti azt, hogy nem található benne időszerű üzenet.

A SZERZŐ ÉS GÁJUSZ kapcsolata bensőséges, testvéri. Gájusz egyenessége, szolgálatkészsége — még az idegek iránt is — méltán váltja ki a levélíró dicséretét. Azok között a vendégek között, akiket Gájusz szívesen lát, vannak vándor-prédikátorok. Tudjuk, hogy addig, amíg a helyi gyülekezetek nem igényelték az önállóság jogát, ezek a vándor igehirdetők tartották a kapcsolatot az egyes települések között. A levél abban az időben keletkezett, amikor már sok helyen (itt bizonyára) nem mindenki fogadta szívesen ezeket a vándor biznisságtéveket. Miért? A fő ok: rendszerint akadt mindenütt egy-egy Diotrefész.

DIOTREFÉSZ ELSŐSÉGRE TÖRT, és úgy érezte, hogy csak akkor érheti el célját, ha nem fogadja a máshonnan (esetleg az apostoloktól) érkező igehirdetőket, azokat pedig, akik fogadják őket (mint Gájusz is), kizárja a gyülekezetből. Gyakori betegség keresztények között az elsősége törekvés. Nem mindenki lehet első, de kell, hogy legyenek első is. Ha mindnyáján megelégednénk azzal a hellyel, ahova Isten bennünket állított, mennyivel kiegyensúlyozottabb, szeretetteljesebb lehetne egyéni és közösségi életünk.

A TANÍTVÁNYOK KÖZÖTT IS gondot okozott az elsőség kérdése. Az Úr Jézus a szolgálat útját látja az egyedül alkalmasnak arra, hogy valaki nagyra, elsővé legyen. Diotrefész tevékenysége nem tudta megakadályozni a gyülekezet egyes tagjait abban, hogy Gájuszhoz és Demetrianhoz hasonlóan az igazság mellett maradjanak, ami ebben az esetben a rejtett, sőt titkos szolgálatot jelentette. A nagyra lenni szándékozó Diotrefész életének további szakaszáról semmit sem tudunk, mégis biztosak lehetünk abban, hogy ha nem változtatta meg magatartását, az önmagukat nagynak tartók törvényszerűen bekövetkező megaláztatása lett az ő osztályrésze is. És az is biztos, hogy aki Krisztus nevében befogadta az idegeneket, az magát Jézust fogadta be, és tőle veszt jutalmat.

JÁRJUNK ELŐL A SZOLGÁLATBAN! Akkor is, ha nem látványos az. Ne emberektől várjunk jutalmat! Amikor pedig elsőket kell választanunk, ne magunkat lássuk a legalkalmasabbnak a vezetésre, irányításra, hanem bízzuk Istent, és a Szentlélek vezetése alatt álló gyülekezeteket annak felismerését, hogy ki az, aki a legjobban szolgál, hisz jól vezetni csak a jól szolgáló tudnak. „Aki a kevéssel jól sáfárkodik, többet bíznak rá.”

„NINCS NAGYOBB ÖRÖM ANNÁL, mint amikor hallom, hogy az én gyermekeim az igazságban járnak.” Így is mondhatnánk: Annak örülök a legjobban, ha őszintén, megbízhatóan, hűségesen, tisztességesen, becsületesen éltek, sőt előrejutott az igazságban, növekedtek! Azt tekintitek élethivatásotoknak, hogy igazán éljete. Bizonyára nem könnyű így élni, de megéri.

LEGYEN PELDA ELŐTTÜNK GÁJUSZ vendégszeretete, igaz volta, hűsége, szolgálatkészsége, és igyekezzünk arra, hogy soha ne keverdjünk botor versengésbe, szócsatákba az elsőség kérdése kapcsán. Ne hasonlítsunk Diotrefészre, akinek bizonyára akadtak jó tulajdonságai is, de ezekről szó sincs, hisz ez az egyetlen komoly jellemhiba, a történet, elegendő arra, hogy minden erényét hiábavalóvá, gyümölcstelenné tegye.

Ifj. Almási Mihály

Aranymenyegző

Rákospalotán

Augusztus 26-án családi és gyülekezeti körben emlékeztünk Marosi Béla testvér és felesége — Csopják Gyöngyike — 50 évvel ezelőtti kötött házasságára. A szép jubileumot elérte házaspárt a család és a gyülekezet köszöntötte. Örömmel állapítottuk meg, hogy az immár negyven személyre gyarapodott családra nézve igaz: „En és az én házam népe az Úrnak szolgálunk.” Nemcsak gyermekeik döntöttek Krisztus követése mellett, hanem unokáik közül is már jónéhányan.

Hálaadással emlékezett meg a Rákospalotai Gyülekezet is, hiszen az ötven évnek majdnem teljes egészét e gyülekezetben élték le szolgálatban, imádkozva és áldozatot vállalva. De az ünneplők közé csatlakozik az ország testvérisége is, hiszen sok imaház és lelkipásztor-lakás tervezésében, építésében részt vett Marosi testvér, mint az Építészeti Bizottság elnöke. További életükre is Istenünk nagyon gazdag áldását kívánjuk.

Mindennapi ige

Szeptember 16. Vasárnap —
2Móz 20:1—2, 4—6

A MÁSODIK PARANC SOLAT — (Ne készíts istenképmást!) — Nem volt olyan nép Mózes korában, amelynek ne lettek volna bálványoszobrai, istenképmásai. Másképp nem is tudták volna ezek a népek elképzelni az istentiszteletet, mint úgy, hogy lássák is annak kiábrázolását, akit vagy amit imádtak. Egyiptom is, ahonnan Izrael érkezett, sok-sok isten előtt hódolt. Ezeket rendszerint madárfejű emberalakokkal jelenítette meg. Mózes és a választott nép azt a parancsot kapta a törvényben, hogy a Mindenható, a Jehova-Istent soha semmiféle formában meg ne próbálja kiábrázolni. Imádják lélekben a Lélek-Istent! — Imádjuk az Atya-Istent, hogy noha ilyen fenséges és dicsőséges, mégis közel jött hozzánk és megmutatta magát a Fiúban, Jézus Krisztusban!

Gájusz és Diotrefész
3Jn 1—15

17. Hétfő — 3Móz 4:9—24

EMLÉKEZTETÉS A TILALOMRA — Mielőtt birtokba venné Izrael a megígért Kánaánt újra és újra hangzik a Törvény, mégpedig annál nyomatékosabban, minél közelebb érkeznek a háttárhoz. Tudja az Úr, hogy ha ott él majd népe a pogány nemzetek között, amelyek bálványokat imádnak, igen nagy kísértést jelent a választott népre nézve a sokis en-imádat. Őket is megkísérti a gonololat, hogy a természeti erőket és természet jelenségeket istenítsék, bennük is vágy támad arra, hogy lerajzolják, megfessék, szoborba öntsék Istenük képmását. Azért van szükség a Tíz Ige ismételtetésére, hogy a vándorlás idején felnőtt új nemzedék is megtanulja. — Imádkozzunk erőért és készségért, hogy lelki, hitbeli örökségünket mi is át tudjuk adni azoknak, akik körülöttünk élnek, gyermekeinknek, környezőnk tagjainak.

Nem bírta elhordozni testvére elsőbbségét
1Móz 4:1—8

18. Kedd — Róm 1:18—32

PARANCSSZEGÉS ÉS MÉLTÓ KÖVETKEZMÉNYEI — Isten nem látható, mégis megismerhető. Örök hatalmáról és istenségéről vall minden teremtménye. A hitetlen és istentelen embernek tehát nincs mentsége, mivel lehetőséget kapott az értelmében arra, hogy felismerje, áldja és dicsóítsa Istent. A hitetlen elzárkózásnak átkos következménye: „kiszolgáltatta őket az Isten az erkölcsi ítéletre képtelen gondolkodásnak”. Erről az állapotról pedig egyértelműen megállapítható, hogy ez nem más, mint a szellemi halál. — Mi, akiknek van megváltónk, van Bibliánk, van Gyülekezetünk, nagyon hálásak lehetünk ezekért a fölbecsülhetetlen értékekért. „Örök éltöm sem lesz elég zengni az ő dicséretét”, amiért kihozott a halálból, boldoggá tette az életemet, megajándékozott az örök élet reménységével.

Vádbeszéd a tekintélyhajhászok ellen
Mt 23:1—12

19. Szerda — 1Kir 12:25—33

IZRAÉL ISTENÉNEK KIÁBRÁZOLÁSA BÁLVÁNYOSZOBORBAN — Mégis bekövetkezett, amitől annyiszor óvta az Úr az ő népét. Jeroboám vakmerő módon készíttetett két aranyborjút. Azt állította, hogy azok Izrael istenei. A félelem és a féltékenységgel vitte őt a bűnnek erre az útjára. Attól tartott,

hogy ha az ő országgréséből is Jeruzsálembe fog feljárni a nép, hogy ott áldozatokat mutasson be a nagy ünnepeken, átpártol Juda királyához Jeroboámhoz. Megremeg a szívünk, amikor a király ajka istenkáromlásra nyílik és így szól, rámutatva az aranyborjakra: Ezek hozták ki titeket Egyiptomból! Ma is sokan vannak persze akik az aranyat, a Mammont istenítik. Imádkozzunk, hogy a mi szívünkben soha senki és semmi el ne homályosítsa Isten dicső arcát.

Jót kíván, de alkalmas-e rá?
1Tim 3:1—7

20. Csütörtök — Ez 8:1—18

BÁLVÁNYOZÁS ÉS BÁLVÁNYOS EFKÖLCSÖK — Felháborító és megbátrító, amit az Úr látott Ezékiel prófétával. Bevitték a papok és a vének, az ifjak és az asszonyok a templomba mindazokat a bálványokat, amelyeket a körülöttük élő népek imádtak és tiszteltek. És olvassuk a megdöbbentő kijelentést, amely mögött Isten megkeseredett szíve dobog: „Miatyus el kell távoznom szentélyemből”. Eszünkbe jut Jézus tanítása: Két úrnak nem lehet szolgálni. Ha a mulandó dolgokat imádoz, ha a földiekhez kötőd életedet, Isten kénytelen lesz elávozni szíved templomából. Pedig ha elhagy, elvesztél. Rontsd le a bálványokat, és Őt ültess újra a trónra! Tarts bűnbánatot azok miatt, amikről azt gondoltad, hogy ő nem látja, nem tudja.

Az elsőség megszentelt útja
Mk 10:35—45

21. Péntek — Ez 6:1—10

TELETHIRDETÉS A BÁLVÁNYOZÓK ELLEN — A bűnnek következményei vannak a véték büntetését von maga után. Az Izrael életében bekövetkező ítélet nem véletlen. Nem úgy szikad rájuk, hogy előtte ne hallották volna számtalanszor a figyelmeztetést. Isen nem akar büntetni. Ő szeretni és állani akar. De kiapad az áldások forrása, visszariad a szeretet, amikor az ember elfordul Istentől. De az Úr még az ítélekezésben is kegyelmes: Lesznek, akik megmenekülnek. Hagyok maradékokat. — Két énekből hadd idézzek egy-egy mondatot: „Isten haragját érdemltem, de megkímélte életem”, „Csak az Úrnak nagy kegyelme, hogy még nincs végünk”. — Igen! Mi is vétkeztünk, de ő a megkímélt maradék közé számílt bennünket Jézus Krisztus áldozata által.

Ne hívj ki a pásztori keménységet!
2Kor 10:1—9

22. Szombat — 5Móz 7:7—13

BŐKEZŐ Irgalmasság, SZEMÉLTES MEGTORLÁS — Kérdezték meg az édesanyját, aki önfeladten csókolgatja piciny gyermekét, hogy miért szereti azt a gögicslő csöppséget. Megbocsátóan mosolyogni fog rá, anyára balgatagnak tartja majd ezt a kérdést. Vagy az a két ember, aki a házasságában valóban egy lett a szeretetben: miért szereti egyik a másikat? Azért, mert..., vagy azért, hogy...? Bármiféle magyarázat csak gyengíteni és elbizonytalanítaná az igazi szeretetet. — Miért választotta ki magának Isten Izraelt? Miért olyan kegyelmes hozzájuk? Miért hozta ki őket Egyiptomból? Miért adott törvényt nekik, miért fogadta őket szent szövetségébe? A sok-sok miérre egyetlen magyarázatunk van csupán: Szerette őket. Mindeket sem érdemünk miatt szeret, hanem azért, mert ő maga a szeretet.

A méltón fogadott küldött öröme
2Kor 7:13—16

Gerzsenyi Sándor

BÉKEHÍRNÖK

Laptulajdonos: a Magyarországi Baptista Egyház

Főszerkesztő: Dr. Palotay Sándor, a Szabadegyházak Tanácsának elnöke

Szerkesztő a szerkesztőbizottság: Ifj. Almási Mihály, Dobner Béla, Fortin László,

Gerzsenyi Sándor, Györi Kornél, Nagy János és Szűcs József

Szerkesztőség és kiadóhivatal: 1062 Budapest, Aradi utca 48.

Csekk száma: 510—21 3385. Telefon: 322-332.

Egyéni előfizetési díj: negyedévre: 53 Ft fél évre 106 Ft, egész évre 212 Ft.

79 3038 Pátria Nyomda

Felölös vezető: Vass Sándor igazgató

HU ISSN 0133-1256